

Arrest

nr. 286 309 van 20 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten M. BOTTIN en D. ANDRIEN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. PAQUOT, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig te zijn uit Hashemkhel, district Khogyani in de provincie Nangarhar (Afghanistan). U zou daar ook altijd blijven wonen alvorens uw problemen startten en u Afghanistan diende te ontvluchten. Uw familie zou in Afghanistan verwickeld raken in een landdispuut met enkele familieleden en talibansympathisanten en zij beschuldigden uw familie ervan banden te hebben met de regering. De taliban zou daarop uw familie viseren en eisen dat u hen zou helpen en voor hen zou werken. Het zou daarop tot verschillende

incidenten komen met de taliban en uw vier broers zouden het uiteindelijk met hun leven bekopen. Omdat u niet meer naar de moskee ging werd u daarop zelf ontvoerd door de taliban. U kreeg er te horen dat u voor hen moest strijden. Na drie maanden accepteerde u uw lot en werd u vrijgelaten. De taliban zou nadien nog een brief bezorgen waarin u met de dood werd bedreigd. U hield niet van vechten, wou een goed mens zijn en besloot dat het beter was om Afghanistan te verlaten. Rond 2020 reisde u via Herat richting Pakistan. U stak er de grens over en trok verder via Iran, Turkije, Bulgarije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië, opnieuw Servië, Roemenië en Duitsland naar België waar u op 25 maart 2021 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw vertrek zou uw vader ontvoerd worden door de taliban en u heeft tot op heden geen nieuws van hem ontvangen.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie neer van uw taskara, die van uw vader en van de driebrief.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker** in wezen **de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1,

tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 24 mei 2022, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 25 maart 2021 dat u geboren werd op 31 maart 2004 en aldus nog net zestien jaar oud zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 14 april 2021 reeds een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij **23 jaar een minimumleeftijd is en deze **waarschijnlijk nog hoger** zou liggen. Hoewel deze beslissing u reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u ooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gewezen op voorgaande vaststelling meende u nogal laconiek hier “geen probleem mee” te hebben, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Dat u overigens behalve het geboortjaar 1383 plots niet meer zou weten in welke maand of op welke dag u werd geboren, bevestigt dat aan uw beweerde geboortedatum geen enkel geloof kan worden gehecht. **Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u (nog steeds) de Belgische asiendiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.****

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit en beweerde minderjarige leeftijd slechts een kopie neer van uw taskara en kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. In casu is de taskara overigens van dusdanig lage kwaliteit dat deze amper leesbaar is. Hoe dan ook zou deze volgens uw verklaringen klaarblijkelijk toch uw ongelofwaardig gebleken leeftijd vermelden (supra), hetgeen de geloofwaardigheid van dit stuk eigenlijk meteen onderuit haalt. Dat u deze overigens zou hebben aangevraagd met het oog op uw vertrek bezorgt het stuk ook nog eens een gesolliciteerd karakter. Dient tot slot te worden benadrukt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van, in casu, ongelofwaardige verklaringen herstellen. Daar uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten, gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, wordt de authenticiteit van dit stuk compleet ondermijnd (CGVS, p. 4-5). **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook daar u het CGVS een eerste keer geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Vervolgens werd vastgesteld dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde (recente) herkomst uit Khogyani, Nangarhar, en wel om volgende redenen.**

Zo bleek uw (geografische) kennis over uw regio van herkomst bijzonder beperkt voor iemand die daar zijn hele leven zou gewoond hebben. Zo meende u afkomstig te zijn uit Hashemkhel, district Khogyani, alwaar u altijd zou hebben gewoond. Echter waarom u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als verblijfplaats het district Sherzad zou laten vallen is niet geheel duidelijk. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is bijzonder frappant. Wat er ook van zij, u dan gevraagd welke districten zouden grenzen aan Khogyani, beweerde u correct Sherzad, maar meldde u ook foutief Wazir. Hesarak, Surkh Rod, Chaparhar, Pachir Agam, Qarghayi en Azra leek u te zijn vergeten. U had hoe dan ook geen idee wat het districtscentrum zou zijn van Sherzad, noch leek u ooit te hebben gehoord van Qarghayi, Chaparhar of zelfs Surkh Rod: “ik denk dat het een dorp is”. U kende naast Kabul geen enkele

andere provincie in Afghanistan en geconfronteerd met de provincie Kunar antwoordde u andermaal: “ik denk ook dat het een dorp is”. U had naast Kabul en Jalalabad geen weet van andere grote steden in Afghanistan, noch leek u te weten hoe ver van uw dorp Pakistan verwijderd lag. U kon verder slechts één school benoemen in uw dorp, had geen weet van andere scholen in uw district, noch wist u of er ergens een meisjesschool was. In welke maanden de vakantie viel bleek u eveneens te zijn ontgaan (CGVS, p. 6-10).

Wat er ook van zij, u zou na uw schoolloopbaan (onder dwang, infra) richting madrassa zijn gestapt, en gevraagd in welke moskee u dan lessen volgde antwoordde u nogal vaag: “de lokale moskee van het dorp, er was één”. U beweerde dat de moskee geen naam had en gevraagd van wie of wat u ginds les kreeg bleek u de naam niet te kennen. U had geen idee van wie u ginds les had gekregen, noch wist u wie de leiders van de taliban waren in uw dorp, district of regio. U gevraagd wat u ginds zou leren haalde u aan dat u er leerde bidden en ze nadien startten met hun eigen “dingen”. U kon uw vierjarige opleiding niet ruimer omschrijven dan: “Ze praten over de regering, je moet vechten tegen de regering. Als je dat doet krijg je een beloning”. Om welke beloning het ging, was u evenwel ontgaan. Gevraagd wie de regering van Afghanistan dan wel was stelde u dan weer vaag: “Het waren mensen van de regering, ze waren van overal”. Hoe dan ook, u zou uw taskara uit het districtscentrum hebben verkregen en gevraagd wie het districtshoofd was aldaar wist u het niet. Gevraagd naar de politiecommandanten ter plekke noemde u dan wel twee namen, al bleek u dan weer helemaal niets over hen te kunnen vertellen (CGVS, p. 11-15).

Verder is het bijzonder opvallend dat u allerm minst vertrouwd leek te zijn met de Afghaanse kalender. U immers gevraagd wanneer u uw taskara zou hebben verkregen, gebruikte u steevast de Westerse kalender. Gevraagd naar uw geboortjaar meldde u wel 1383, maar gevraagd naar de maanden van diezelfde kalender stelde u daar eigenlijk niet mee vertrouwd te zijn. U beweerde daarna wel dat u ze wel zou kennen, al kon u er met enige moeite slechts twee correct benoemen. U beweerde dan wel te weten wat nowruz zou betekenen (Afghaans nieuwjaar), maar in welke maand dat wordt gevierd – logischerwijs de eerste maand van de kalender – wist u niet. Dat u dit zou zijn ontgaan is uiterst bevreemdend (CGVS, p. 4-6).

Een dergelijke quasi onbestaande kennis met betrekking tot uw herkomstregio is bijzonder frappant en ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk reeds compleet.

De verschoning die u hiervoor aanhaalt, als zou niemand u dergelijke zaken hebben geleerd kan evenmin worden aanvaard (CGVS, p. 5). Zo mag zelfs van personen met een geringe opleiding, verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek, identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over (feest-)dagen, maanden, jaren, nabije dorpen, districten, provincies, provinciehoofdsteden en zelfs prominente personen en/of gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen zou afleggen is niet aannemelijk mocht u daadwerkelijk jarenlang in uw beweerde regio van herkomst hebben verbleven. Dat u overigens zelf zou aangeven reeds in 2016 een paspoort te hebben aangevraagd (en dus ruim voor uw beweerde problemen) met de bedoeling het land te verlaten, sterkt het vermoeden dat u (veel) eerder Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 4).

Tot slot bleef u ook over uw reisweg uiterst vaag. Vooreerst legde u immers geen enkel stuk neer ter staving van uw reisweg en u dan ook gepolst naar wanneer u Afghanistan definitief zou hebben verlaten, wist u dit allerm minst te plaatsen: “Het was rond 2020”, eerder ruim. U zou richting Pakistan reizen, maar waar precies u de grens zou oversteken bleek u niet te weten: “weet ik niet, het was nacht”. U kon behalve Kabul en Herat geen enkel district, plaats of provincie benoemen die u op weg naar Pakistan zou passeren en er op gewezen dat Herat eigenlijk helemaal niet in de richting van Pakistan ligt, antwoordde u weinig afdoend: “Ja, we gingen naar een andere plek, maar ik kon het niet zien want het was donker” (CGVS, p. 15-18). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier, langs een andere weg zou zijn gereisd dan u beweert.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De

Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u voor uw komst naar België in Khogyani (of Sherzad) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas ook uit volgende vaststellingen. *Zo meende u sinds lang in een landdispuut met uw familie te zijn verwickeld, waardoor zij de taliban tegen u zouden hebben opgezet. U dan ook gevraagd sinds wanneer dat dispuut gaande was, bleek u dit niet beter te kunnen omschrijven dan: "Dit, bestaat al zeer lang". U bleek daar verder niets over kwijt te kunnen dan: "We hadden een dispuut met mensen die de taliban steunden, ze claimden het land, en we wilden dat niet aan hen geven", eigenlijk niets meer dan samenvatting van menig dispuut. Wat er ook van zij, gevraagd met wie u dat dispuut had stelde u dat sommigen familie waren, anderen taliban, maar bleek u hun namen niet eens te kennen. Evenmin had u enig stuk ter staving van dit dispuut waardoor dit niets meer is dan een blote bewering (die niet overtuigt). In elk geval, u gevraagd naar de incidenten die zouden hebben geleid tot uw vertrek meldde u nogal vaag "Ze waren zo wreed, we kregen veel slagen, we werden geslagen". Gevraagd hoe vaak u zo werd geslagen antwoordde u dat zij u altijd zouden slaan en op de vraag wat ze van u verlangden antwoordde u dat u hen moest helpen aangezien u ervan beschuldigd werd de regering te helpen, hetgeen opnieuw slechts vaag is (CGVS, p. 18).*

U voegde daar wel aan toe dat zelfs enkele van uw kozijnen zich ook bij de taliban hadden gevoegd, maar hun namen ontglipten u evenzeer. U had aldus geen idee wie de talib waren die met uw familie in conflict lagen, doch meende wel dat zij twee (en wellicht vier) broers om het leven hadden gebracht. Daargelaten u evenmin enig bewijs neerlegde van hun heengaan en dit aldus ook niets meer is dan een blote bewering, bleek u eigenlijk geen idee te hebben wanneer uw twee broers het leven zouden hebben gelaten. U meende dat zij werden meegenomen aangezien zij naar school bleven gaan, zij zich dus niet bij de taliban hadden gevoegd en beweerde dat ook uw twee andere broers hetzelfde lot zouden hebben ondergaan. Ofschoon u niet bleek te weten of zij nog in leven waren: "volgens de geruchten zijn ze gedood", had u evenmin enig idee wanneer dit allemaal was gebeurd. Hoewel niet duidelijk is waarom uw vier broers wel naar school gingen, terwijl u moest stoppen omdat de taliban het niet toeliet, is het zo mogelijk nog bevreesdender dat de twee broers die meest recent verdwenen, alsnog zo'n zeven à acht maanden naar school bleven gaan na het overlijden van uw twee andere broers. Een dergelijke zorgeloosheid is niet ernstig. Dat u het heden niet meer zeker leek te weten dat ook uw andere broers om het leven zijn gekomen, terwijl dat bij de DVZ klaarblijkelijk wel duidelijk was en volgens u zelfs bevestigd wordt in de dreigbrief van de taliban (infra), is niet meer serieus te noemen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p. 7, 15-16, 19-20).

Wat er ook van zij, u zou na deze gebeurtenissen nog zo'n vier à vijf maanden in Afghanistan blijven wonen en gevraagd of er nog iets zou gebeurd zijn in die periode, merkte u op dat u destijds ook ontvoerd werd. Ofschoon u ook dit ten aanzien van de DVZ leek te zijn vergeten te vermelden, bleek u dit niet beter te kunnen plaatsen dan "dat was twee maanden na het incident met mijn laatste broers". U beweerde drie maanden te worden vastgehouden, maar bleek geen idee te hebben waar dat was. Wie de talib waren die verantwoordelijk waren voor uw ontvoering, wist u evenmin. Hoe dan ook, u meende dat zij van u verlangden dat u hun rangen vervoegde en nadat u had toegestemd zou u worden vrijgelaten. Echter,

waarom zij na zoveel moeite te hebben gedaan, u zomaar zouden vrijlaten is niet duidelijk. Evenmin is duidelijk waarom zij u en uw familie, die ervan beschuldigd werd banden te hebben met de overheid, zouden willen rekruteren. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder de uitzondering dan de regel vormt, kan aan uw bewering geen enkel geloof meer worden gehecht (CGVS, p. 20-21).

U beweerde nadien wel nog een dreigbrief te hebben ontvangen, maar waarom zij dat zouden doen – u had immers reeds toegezegd, lijkt niet logisch. Nog minder logisch was evenwel dat u ook over het bestaan van deze dreigbrief met geen woord zou reppen ten aanzien van de DVZ. U kon hoe dan ook niet precies aangeven wanneer u de brief had ontvangen, noch leek u te weten wie de brief had ondertekend. Dat de taliban overigens zwart op wit zou bekennen dat zij uw vier broers hadden gedood, lijkt een weinig doordachte strategie. Met betrekking tot de dreigbrief, die u weldegelijk neerlegde, kan nog worden opgemerkt dat het ook hier slechts een kopie betreft die altijd onderhavig kan zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk. Opnieuw dient gewezen te worden op het ondersteunende karakter en de geringe bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten. Een soortgelijke brief kan door eender wie, eender waar worden opgesteld. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u ook melding maakte van de ontvoering van uw vader en daargelaten u ook dit leek te zijn vergeten te melden ten aanzien van de DVZ, bleek u niet te weten wanneer precies dit gebeurde, noch kon u aangeven wie hem had ontvoerd: “de taliban”. U wist zijn ontvoering echter evenmin te staven en de vaststelling dat uw familie, ondanks alles, eigenlijk nog steeds gewoon thuis zou wonen, is eigenlijk niet ernstig. Dat u daar aan zou toevoegen dat “Er zouden problemen zijn, maar ze kunnen het verdragen, ik niet meer”, kan niet worden aanvaard (Vragenlijst CGVS, dd. 2 maart 2022; CGVS, p. 15, 21-23). **Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderstrepen het frauduleuze karakter van uw aanvraag en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De taskara van uw vader, ofschoon slechts een kopie, zou hoogstens de identiteit van de persoon in kwestie kunnen staven, doch niets meer. Evenmin blijkt hieruit enige familieband.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het***

algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 10, § 3, a) van richtlijn 2013/32 EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij meent tevens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

2.2. Op 23 december 2022 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022 (deze COI wordt volledig bij de aanvullende nota gevoegd);
- de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 24 mei 2022, p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst legde u geen overtuigend stuk neer ter staving van uw identiteit en beweerde leeftijd. U gaf immers tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aan dat u op het ogenblik van het interview minderjarig zou zijn. Zo verklaarde u toen op 25 maart 2021 dat u geboren werd op 31 maart 2004 en aldus nog net zestien jaar oud zou zijn geweest op dat moment. Echter werd vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd door het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël, dat uw minimumleeftijd hoger zou liggen dan u beweerde. Uit dat onderzoek is immers gebleken dat u op 14 april 2021 reeds een leeftijd had van zeker ouder dan 18 jaar, waarbij **23 jaar een minimumleeftijd is** en deze **waarschijnlijk nog hoger** zou liggen. Hoewel deze beslissing u reeds lang werd betekend, tekende u hiertegen nooit beroep aan noch deed u ooit enige moeite om uw bewering dat u minderjarig zou zijn terdege te staven (infra). Wat meer is, toen u bovendien ten gehore op het CGVS werd gewezen op voorgaande vaststelling meende u nogal laconiek hier “geen probleem mee” te hebben, hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Dat u overigens behalve het geboortjaar 1383 plots niet meer zou weten in welke maand of op welke dag u werd geboren, bevestigt dat aan uw beweerde geboortedatum geen enkel geloof kan worden gehecht. **Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u (nog steeds) de Belgische asieldiensten trachtte te misleiden door zich jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent.**

Bovendien legde u ter staving van uw identiteit en beweerde minderjarige leeftijd slechts een kopie neer van uw taskara en kunnen dergelijke stukken altijd onderhevig zijn (geweest) aan mogelijk knip- en plakwerk. In casu is de taskara overigens van dusdanig lage kwaliteit dat deze amper leesbaar is. Hoe

dan ook zou deze volgens uw verklaringen klaarblijkelijk toch uw ongeloofwaardig gebleken leeftijd vermelden (*supra*), hetgeen de geloofwaardigheid van dit stuk eigenlijk meteen onderuit haalt. Dat u deze overigens zou hebben aangevraagd met het oog op uw vertrek bezorgt het stuk ook nog eens een gesolliciteerd karakter. Dient tot slot te worden benadrukt dat documenten slechts een ondersteunende functie hebben, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van, in casu, ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Daar uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten, gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, wordt de authenticiteit van dit stuk compleet ondermijnd (CGVS, p. 4-5). **Het ontbreken van een overtuigend identiteitsbewijs ondermijnt uw geloofwaardigheid hoe dan ook daar u het CGVS een eerste keer geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Vervolgens werd vastgesteld dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. **Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde (recente) herkomst uit Khogyani, Nangarhar, en wel om volgende redenen.**

Zo bleek uw (geografische) kennis over uw regio van herkomst bijzonder beperkt voor iemand die daar zijn hele leven zou gewoond hebben. Zo meende u afkomstig te zijn uit Hashemkhel, district Khogyani, alwaar u altijd zou hebben gewoond. Echter waarom u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als verblijfplaats het district Sherzad zou laten vallen is niet geheel duidelijk. Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is bijzonder frappant. Wat er ook van zij, u dan gevraagd welke districten zouden grenzen aan Khogyani, beweerde u correct Sherzad, maar meldde u ook foutief Wazir. Hesarak, Surkh Rod, Chaparhar, Pachir Agam, Qarghayi en Azra leek u te zijn vergeten. U had hoe dan ook geen idee wat het districtscentrum zou zijn van Sherzad, noch leek u ooit te hebben gehoord van Qarghayi, Chaparhar of zelfs Surkh Rod: “ik denk dat het een dorp is”. U kende naast Kabul geen enkele andere provincie in Afghanistan en geconfronteerd met de provincie Kunar antwoordde u andermaal: “ik denk ook dat het een dorp is”. U had naast Kabul en Jalalabad geen weet van andere grote steden in Afghanistan, noch leek u te weten hoe ver van uw dorp Pakistan verwijderd lag. U kon verder slechts één school benoemen in uw dorp, had geen weet van andere scholen in uw district, noch wist u of er ergens een meisjesschool was. In welke maanden de vakantie viel bleek u eveneens te zijn ontgaan (CGVS, p. 6-10).

Wat er ook van zij, u zou na uw schoolloopbaan (onder dwang, *infra*) richting madrassa zijn gestapt, en gevraagd in welke moskee u dan lessen volgde antwoordde u nogal vaag: “de lokale moskee van het dorp, er was één”. U beweerde dat de moskee geen naam had en gevraagd van wie of wat u ginds les kreeg bleek u de naam niet te kennen. U had geen idee van wie u ginds les had gekregen, noch wist u wie de leiders van de taliban waren in uw dorp, district of regio. U gevraagd wat u ginds zou leren haalde u aan dat u er leerde bidden en ze nadien startten met hun eigen “dingen”. U kon uw vierjarige opleiding niet ruimer omschrijven dan: “Ze praten over de regering, je moet vechten tegen de regering. Als je dat doet krijg je een beloning”. Om welke beloning het ging, was u evenwel ontgaan. Gevraagd wie de regering van Afghanistan dan wel was stelde u dan weer vaag: “Het waren mensen van de regering, ze waren van overal”. Hoe dan ook, u zou uw taskara uit het districtscentrum hebben verkregen en gevraagd wie het districtshoofd was aldaar wist u het niet. Gevraagd naar de politiecommandanten ter plekke noemde u dan wel twee namen, al bleek u dan weer helemaal niets over hen te kunnen vertellen (CGVS, p. 11-15).

Verder is het bijzonder opvallend dat u allerm minst vertrouwd leek te zijn met de Afghaanse kalender. U immers gevraagd wanneer u uw taskara zou hebben verkregen, gebruikte u steevast de Westerse kalender. Gevraagd naar uw geboortjaar meldde u wel 1383, maar gevraagd naar de maanden van diezelfde kalender stelde u daar eigenlijk niet mee vertrouwd te zijn. U beweerde daarna wel dat u ze wel zou kennen, al kon u er met enige moeite slechts twee correct benoemen. U beweerde dan wel te weten wat nowruz zou betekenen (Afghaans nieuwjaar), maar in welke maand dat wordt gevierd – logischerwijs de eerste maand van de kalender – wist u niet. Dat u dit zou zijn ontgaan is uiterst bevreemdend (CGVS, p. 4-6).

Een dergelijke quasi onbestaande kennis met betrekking tot uw herkomstregio is bijzonder frappant en ondergraaft uw geloofwaardigheid eigenlijk reeds compleet.

De verschoning die u hiervoor aanhaalt, als zou niemand u dergelijke zaken hebben geleerd kan evenmin worden aanvaard (CGVS, p. 5). Zo mag zelfs van personen met een geringe opleiding, verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun verzoek, identiteit en dagelijkse leven, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven. Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over (feest-)dagen, maanden, jaren, nabije dorpen, districten, provincies, provinciehoofdsteden en zelfs prominente personen en/of gebeurtenissen. Dat u hierover onvolledige en zelfs tegenstrijdige verklaringen zou afleggen is niet aannemelijk mocht u daadwerkelijk jarenlang in uw beweerde regio van herkomst hebben verbleven. Dat u overigens zelf zou aangeven reeds in 2016 een paspoort te hebben aangevraagd (en dus ruim voor uw beweerde problemen) met de bedoeling het land te verlaten, sterkt het vermoeden dat u (veel) eerder Afghanistan zou hebben verlaten (CGVS, p. 4).

Tot slot bleef u ook over uw reisweg uiterst vaag. Vooreerst legde u immers geen enkel stuk neer ter staving van uw reisweg en u dan ook gepolst naar wanneer u Afghanistan definitief zou hebben verlaten, wist u dit allerminst te plaatsen: "Het was rond 2020", eerder ruim. U zou richting Pakistan reizen, maar waar precies u de grens zou oversteken bleek u niet te weten: "weet ik niet, het was nacht". U kon behalve Kabul en Herat geen enkel district, plaats of provincie benoemen die u op weg naar Pakistan zou passeren en er op gewezen dat Herat eigenlijk helemaal niet in de richting van Pakistan ligt, antwoordde u weinig afdoend: "Ja, we gingen naar een andere plek, maar ik kon het niet zien want het was donker" (CGVS, p. 15-18). **Dat u over een dusdanig ingrijpende gebeurtenis niet meer zou kunnen vertellen dan bovenstaande is opmerkelijk en doet vermoeden dat u op een andere manier, langs een andere weg zou zijn gereisd dan u beweert.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Khogyani gelegen in de provincie Nangarhar.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat **het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan** (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan de bewering dat u voor uw komst naar België in Khogyani (of Sherzad) heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Hoe dan ook blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas ook uit volgende vaststellingen. Zo meende u sinds lang in een landdispuut met uw familie te zijn verwickeld, waardoor zij de taliban tegen u zouden hebben opgezet. U dan ook gevraagd sinds wanneer dat dispuut gaande was, bleek u dit niet beter te kunnen omschrijven dan: "Dit, bestaat al zeer lang". U bleek daar verder niets over kwijt te kunnen dan: "We hadden een dispuut met mensen die de taliban steunden, ze claimden het land, en we wilden dat niet aan hen geven", eigenlijk niets meer dan samenvatting van menig dispuut.

Wat er ook van zij, gevraagd met wie u dat dispuut had stelde u dat sommigen familie waren, anderen taliban, maar bleek u hun namen niet eens te kennen. Evenmin had u enig stuk ter staving van dit dispuut waardoor dit niets meer is dan een blote bewering (die niet overtuigt). In elk geval, u gevraagd naar de incidenten die zouden hebben geleid tot uw vertrek meldde u nogal vaag “Ze waren zo wreed, we kregen veel slagen, we werden geslagen”. Gevraagd hoe vaak u zo werd geslagen antwoordde u dat zij u altijd zouden slaan en op de vraag wat ze van u verlangden antwoordde u dat u hen moest helpen aangezien u ervan beschuldigd werd de regering te helpen, hetgeen opnieuw slechts vaag is (CGVS, p. 18).

U voegde daar wel aan toe dat zelfs enkele van uw kozijnen zich ook bij de taliban hadden gevoegd, maar hun namen ontglipten u evenzeer. U had aldus geen idee wie de talib waren die met uw familie in conflict lagen, doch meende wel dat zij twee (en wellicht vier) broers om het leven hadden gebracht. Daargelaten u evenmin enig bewijs neerlegde van hun heengaan en dit aldus ook niets meer is dan een blote bewering, bleek u eigenlijk geen idee te hebben wanneer uw twee broers het leven zouden hebben gelaten. U meende dat zij werden meegenomen aangezien zij naar school bleven gaan, zij zich dus niet bij de taliban hadden gevoegd en beweerde dat ook uw twee andere broers hetzelfde lot zouden hebben ondergaan. Ofschoon u niet bleek te weten of zij nog in leven waren: “volgens de geruchten zijn ze gedood”, had u evenmin enig idee wanneer dit allemaal was gebeurd. Hoewel niet duidelijk is waarom uw vier broers wel naar school gingen, terwijl u moest stoppen omdat de taliban het niet toeliet, is het zo mogelijk nog bevreemdender dat de twee broers die meest recent verdwenen, alsnog zo’n zeven à acht maanden naar school bleven gaan na het overlijden van uw twee andere broers. Een dergelijke zorgeloosheid is niet ernstig. Dat u het heden niet meer zeker leek te weten dat ook uw andere broers om het leven zijn gekomen, terwijl dat bij de DVZ klaarblijkelijk wel duidelijk was en volgens u zelfs bevestigd wordt in de dreigbrief van de taliban (infra), is niet meer serieus te noemen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p. 7, 15-16, 19-20).

Wat er ook van zij, u zou na deze gebeurtenissen nog zo’n vier à vijf maanden in Afghanistan blijven wonen en gevraagd of er nog iets zou gebeurd zijn in die periode, merkte u op dat u destijds ook ontvoerd werd. Ofschoon u ook dit ten aanzien van de DVZ leek te zijn vergeten te vermelden, bleek u dit niet beter te kunnen plaatsen dan “dat was twee maanden na het incident met mijn laatste broers”. U beweerde drie maanden te worden vastgehouden, maar bleek geen idee te hebben waar dat was. Wie de talib waren die verantwoordelijk waren voor uw ontvoering, wist u evenmin. Hoe dan ook, u meende dat zij van u verlangden dat u hun rangen vervoegde en nadat u had toegestemd zou u worden vrijgelaten. Echter, waarom zij na zoveel moeite te hebben gedaan, u zomaar zouden vrijlaten is niet duidelijk. Evenmin is duidelijk waarom zij u en uw familie, die ervan beschuldigd werd banden te hebben met de overheid, zouden willen rekruteren. Te meer uit toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban eerder de uitzondering dan de regel vormt, kan aan uw bewering geen enkel geloof meer worden gehecht (CGVS, p. 20-21).

U beweerde nadien wel nog een dreigbrief te hebben ontvangen, maar waarom zij dat zouden doen – u had immers reeds toegezegd, lijkt niet logisch. Nog minder logisch was evenwel dat u ook over het bestaan van deze dreigbrief met geen woord zou reppen ten aanzien van de DVZ. U kon hoe dan ook niet precies aangeven wanneer u de brief had ontvangen, noch leek u te weten wie de brief had ondertekend. (...) Met betrekking tot de dreigbrief, die u weldegelijk neerlegde, kan nog worden opgemerkt dat het ook hier slechts een kopie betreft die altijd onderhavig kan zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk. Opnieuw dient gewezen te worden op het ondersteunende karakter en de geringe bewijswaarde van dergelijke Afgaanse documenten. Een soortgelijke brief kan door eender wie, eender waar worden opgesteld. Volledigheidshalve dient opgemerkt dat u ook melding maakte van de ontvoering van uw vader en daargelaten u ook dit leek te zijn vergeten te melden ten aanzien van de DVZ, bleek u niet te weten wanneer precies dit gebeurde, noch kon u aangeven wie hem had ontvoerd: “de taliban”. U wist zijn ontvoering echter evenmin te staven en de vaststelling dat uw familie, ondanks alles, eigenlijk nog steeds gewoon thuis zou wonen, is eigenlijk niet ernstig. Dat u daar aan zou toevoegen dat “Er zouden problemen zijn, maar ze kunnen het verdragen, ik niet meer”, kan niet worden aanvaard (Vragenlijst CGVS, dd. 2 maart 2022; CGVS, p. 15, 21-23). **Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid, onderstrepen het frauduleuze karakter van uw aanvraag en ondermijnen uw geloofwaardigheid compleet.**

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden reeds grotendeels besproken en vermogen niet om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De taskara van uw vader, ofschoon slechts een kopie, zou hoogstens de identiteit van de persoon in kwestie kunnen staven, doch niets meer. Evenmin blijkt hieruit enige familieband.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Aangaande de vaststellingen rond zijn leeftijd voert verzoeker in het verzoekschrift aan dat de precieze leeftijd van een persoon er in Afghanistan niet toe doet en verwijst hij naar bronnen waaruit zou blijken dat Afghanen zich over het algemeen niet bewust zijn van hun leeftijd.

Een dergelijk algemeen betoog kan niet volstaan om de gedane vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. Zo bleek uit het administratief dossier dat verzoeker zijn leeftijd wel degelijk kende, gezien hij op de Dienst Vreemdelingenzaken een geboortedatum opgaf van 31 maart 2004 en dus verklaarde zeventien jaar te zijn. Voor zover ook hij geen idee had van zijn leeftijd, kon hij dit op die manier ook kenbaar maken, hetgeen hij niet heeft gedaan. Hier komt nog bij dat uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat verzoeker op datum van 14 april 2021 een minimumleeftijd heeft van 23 jaar en dat deze waarschijnlijk nog hoger is.

Uit het feit dat verzoeker bij zijn verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde zeventien jaar en minderjarig te zijn, en zich dus op zijn minst zes jaar jonger voordeed dan hij in werkelijkheid was, zonder enige valabele verklaring blijkt wel degelijk dat hij heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Waar verzoeker de bevindingen van het leeftijdsonderzoek in zijn verzoekschrift nog tracht aan te vechten, benadrukt de Raad dat het resultaat van de medische analyse niet in onderhavige procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden betwist. Verzoeker had immers de mogelijkheid om tegen de beslissing van de Dienst Voogdij beroep in te stellen bij de Raad van State en dit binnen de 60 dagen na de betekening van de beslissing, welke beroepsmogelijkheid ook werd aangegeven in de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoekers kritiek dienaangaande wordt dan ook niet in overweging genomen.

Met het argument dat het voor hem onmogelijk was om het resultaat van het leeftijdsonderzoek te betwisten omdat hij zonder documenten in België is toegekomen, gaat hij voorbij aan de voormelde kritiek die hij in het verzoekschrift uitte en waarbij hij het resultaat van het leeftijdsonderzoek wel degelijk betwiste. De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn kritiek overigens geen enkele melding maakte van zijn documenten die hij op latere datum heeft neergelegd.

Voor zover hij aangeeft dat uit de resultaten van de op verzoeker uitgevoerde leeftijdsbepalingstest in elk geval blijkt dat hij ten tijde van de aangevoerde feiten nog zeer jong of net meerderjarig was en dat dit de soms beperkte inhoud van sommige van zijn verklaringen, kan verklaren, kan hij niet worden gevolgd. Conform de resultaten van het gevoerde leeftijdsonderzoek was verzoeker ten tijde van zijn vertrek minstens 22 jaar oud, hetgeen niet als zeer jong of “net” meerderjarig kan worden aangemerkt.

Verzoeker geeft wat betreft de door hem neergelegde taskara ook te kennen dat de commissaris-generaal zijn taskara heeft genegeerd op grond van het bestaan van corruptie in Afghanistan.

Aangaande de beoordeling van de voorgelegde taskara dient vastgesteld te worden dat de commissaris-generaal niet heeft nagelaten deze in zijn beoordeling te betrekken. Zo wordt op goede gronden geoordeeld dat verzoeker slechts een fotokopie van zijn taskara neerlegt die van een dusdanig lage kwaliteit is dat deze amper leesbaar is. Bovendien werd terecht geoordeeld dat zelfs in het geval deze de volgens verzoeker verklaarde ongeloofwaardig gebleken leeftijd zou vermelden, dit niet te rijmen valt met de bevindingen van de medische test en dus de beslissing van de Dienst Voogdij waardoor de echtheid van deze taskara wel degelijk in het gedrang komt.

Daar uit de toegevoegde informatie ook nog eens blijkt dat in Afghanistan allerlei documenten, gezien de hoge graad van corruptie in het land, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt, wordt de authenticiteit van dit stuk compleet ondermijnd.

Verzoeker tracht zijn beperkte kennis omtrent zijn herkomstregio te verschonen door te wijzen op het feit dat hij nooit onderwijs heeft genoten, dat hij nooit verder is gekomen dan de derde klas, dat zijn ouders geen belangstelling hadden voor zijn opleiding en dat zij leefden van een arm inkomen waardoor het in een dergelijke familiale context logisch lijkt niets af te weten over de wereld rondom hem. Verzoeker acht het ook niet zo absurd dat er maar één moskee en één school was en dat ze geen naam hebben.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift zijn onwetendheid tracht te verklaren door te stellen dat hij een beperkte scholing heeft gehad, stelt de Raad dat verzoeker niet aantoonbaar dat een beperkte scholing de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat zou zijn om zijn leefwereld in tijd en ruimte te situeren. Zelfs van een persoon met een beperkte scholing kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen in verband met zijn directe en persoonlijke leefwereld.

Bovendien betreft het niet louter schoolse kennis, daar in het dagelijkse leven ongetwijfeld wordt gesproken over (feest-)dagen, maanden, jaren, nabije dorpen, districten, provincies, provinciehoofdsteden en zelfs prominente personen en/of gebeurtenissen. De vaststelling dat verzoeker hierover beperkte en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt is niet in overeenstemming met het profiel van een persoon die daadwerkelijk jarenlang in de beweerde regio van herkomst heeft verbleven. Het argument dat zijn ouders geen belangstelling hadden voor zijn opleiding en dat zij leefden in een armoedige gezinssituatie kan dan ook geen verschoning bieden voor zijn onwetendheid. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde dat zijn broers wel naar school gingen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Verzoeker biedt overigens nog steeds geen valabele verklaring voor de vaststelling dat verzoekers vier broers wel naar school gingen, terwijl hij hiermee diende te stoppen omdat de taliban het niet meer toeliet, waardoor de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde beperkte scholing zelf in het gedrang komt.

Met het algemene betoog dat er maar één moskee en één school was en dat ze geen naam hebben, kan verzoeker ook niet overtuigen. Verzoeker had namelijk ook geen weet van andere scholen in zijn district, noch van het bestaan van meisjesscholen in zijn regio. Ook de vakantiemaanden waren verzoeker niet bekend en van de moskee, waarbij hij les zou gekregen hebben van iemand van de taliban bleek verzoekers kennis beperkt. Verzoeker had namelijk geen idee van wie hij les had gekregen, noch wist hij wie de leiders van de taliban waren in zijn dorp, district of regio en van wat hij daar zou leren kwam hij niet verder dan de omschrijving "*Ze praten over de regering, je moet vechten tegen de regering. Als je dat doet krijg je een beloning*", terwijl zijn opleiding daar naar eigen zeggen vier jaar heeft geduurd.

Ook met de verwijzing naar het bestaan van drie kalenders in Afghanistan, namelijk de Gregoriaanse kalender, de Islamitische maankalender en een variant van de Iraanse zonnekalender onder verwijzing van algemene informatie waaruit blijkt dat de meeste Afghanen niet vertrouwd zijn met de Gregoriaanse kalender en zelfs opgeleide en zelfs hoogopgeleiden hem moeilijk te gebruiken vinden omdat hij, ook al hebben ze hem geleerd, niet algemeen in gebruik is, plaatst verzoeker de gedane vaststellingen omtrent zijn gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender niet in een ander daglicht. Het is gelet op deze informatie overigens frappant dat verzoeker, die er prat op gaat een beperkte scholing te hebben ondergaan, zich wel bedient van de Gregoriaanse kalender. Een dergelijke kennis past immers niet in het door verzoekers voorgehouden profiel van een ongeschoolde jongeman, uit een bescheiden familie en die naar eigen zeggen geen onderwijs heeft genoten.

Met betrekking tot de talrijke vaststellingen met betrekking tot het landdispuut en de hieruit voortvloeiende problemen met de taliban beperkt verzoeker zich slechts tot het herhalen van zijn verklaringen, doch hiermee plaatst hij de desbetreffende pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht.

Verzoeker meent dat zijn relaas steun vindt in de door hem aangehaalde documentatie doch de Raad kan dit betoog niet volgen. Verzoeker slaagt er, met het citeren uit algemene informatie immers niet in de pertinente overwegingen te ontcrachten op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij zijn rekrutering door de taliban niet *in concreto* aannemelijk maakt.

Hij brengt ook geen concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijke situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden.

Waar verzoeker onder algemene bewoordingen te kennen geeft dat het sturen van de dreigbrief is ingegeven het slachtoffer angst aan te jagen, verklaart hij geenszins waarom hij hiervan bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding heeft gemaakt. Het feit dat verzoeker evenmin kon aangeven wanneer hij de brief had ontvangen, noch leek te weten wie de brief had ondertekend, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid alsook aan de authenticiteit van het neergelegde document.

Bovendien betreft ook deze dreigbrief slechts een fotokopie die onderhevig kan zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk. Een soortgelijke brief kan immers door eender wie, eender waar worden opgesteld.

Waar verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijk geeft van kwade trouw door verzoeker te verwijten dat hij geen enkel bewijs heeft van de dood van zijn broer of van de ingediende klacht en dat indien verzoeker deze documenten wel zou hebben neergelegd, het Commissariaat-generaal zeker zou hebben aangevoerd dat zij wegens corruptie in Afghanistan geen bewijskracht zouden hebben, kan hij niet worden gevolgd.

Verzoeker gaat voorbij aan het geheel der pertinente vaststellingen omtrent de dood van verzoekers broers die voor de duidelijkheid hier worden hernomen:

“U had aldus geen idee wie de talib waren die met uw familie in conflict lagen, doch meende wel dat zij twee (en wellicht vier) broers om het leven hadden gebracht. Daargelaten u evenmin enig bewijs neerlegde van hun heengaan en dit aldus ook niets meer is dan een blote bewering, bleek u eigenlijk geen idee te hebben wanneer uw twee broers het leven zouden hebben gelaten. U meende dat zij werden meegenomen aangezien zij naar school bleven gaan, zij zich dus niet bij de taliban hadden gevoegd en beweerde dat ook uw twee andere broers hetzelfde lot zouden hebben ondergaan. Ofschoon u niet bleek te weten of zij nog in leven waren: “volgens de geruchten zijn ze gedood”, had u evenmin enig idee wanneer dit allemaal was gebeurd. Hoewel niet duidelijk is waarom uw vier broers wel naar school gingen, terwijl u moest stoppen omdat de taliban het niet toeliet, is het zo mogelijk nog bevreedender dat de twee broers die meest recent verdwenen, alsnog zo’n zeven à acht maanden naar school bleven gaan na het overlijden van uw twee andere broers. Een dergelijke zorgeloosheid is niet ernstig. Dat u het heden niet meer zeker leek te weten dat ook uw andere broers om het leven zijn gekomen, terwijl dat bij de DVZ klaarblijkelijk wel duidelijk was en volgens u zelfs bevestigd wordt in de dreigbrief van de taliban (infra), is niet meer serieus te noemen (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5; CGVS, p. 7, 15-16, 19-20).” In de bestreden beslissing is er bovendien geen sprake van een klacht die werd ingediend, waardoor verzoekers argument desbetreffend feitelijke grondslag mist.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze *in concreto* de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

Wat betreft de diverse documenten die verzoeker voorlegt, dient te worden benadrukt dat uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afgaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Dit alles maakt dat aan Afgaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend. Te meer daar verzoeker enkel fotokopieën voorlegt van deze documenten, die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gemanipuleerd. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is. Verzoeker blijkt er overigens ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande.

In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op het risico op vervolging en ernstige schade bij terugkeer uit Europa. Verzoeker betoogt dat uit verschillende rapporten blijkt dat de taliban allen die naar Europa zijn gevlucht of er zijn gebleven als hun vijanden, als spionnen of als ongelovigen beschouwen.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de Country Guidance Afghanistan van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen

kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de de-factoregering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de de-factotalibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale de-factoregeringen. Bij de machtsovername heeft de de-factoregering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 29-31). Deze de-factoregering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn de-factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit de-factoministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, Afghanistan targeting of individuals, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit de-factoministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit de-factoministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30 en EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA Afghanistan security situation augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district

tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA Afghanistan targeting of individuals p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-factoministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-factoministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA Afghanistan security situation augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de de-facto-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de de-facto-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de de-factotalibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit

het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de de-factotalibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: "Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 38 in EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA Afghanistan targeting of individuals, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population", June 2022, p. 23-24 in de EUAA Afghanistan targeting of individuals). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Uit objectieve landeninformatie blijkt aldus niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers, niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal worden beschouwd als verwesterd. Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA,

waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA Country Guidance Afghanistan april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit Europa betreft, blijkt nergens uit de beschikbare informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. In de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022 wordt verwezen naar de EASO COI query 'Afghan nationals perceived as 'Westernised' van 2 september 2020. Ook uit deze query, die weliswaar dateert van voor de val van de Afghaanse regering, blijkt dat niet elke Afghaan die terugkeert naar Afghanistan hetzelfde risico loopt om als verwesterd te worden beschouwd. Dit is afhankelijk van de individuele elementen (p. 4).

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA Country Guidance Afghanistan, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Verzoeker maakt evenwel met de loutere verwijzing naar algemene informatie en naar zijn verblijf in Europa zijn beweerde verwestering of dat hij als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa geenszins concreet aannemelijk. Met zijn summier betoog maakt verzoeker, die nog maar een tweetal jaar in België is en kan geacht worden zijn vormende jaren in Afghanistan te hebben gehad, evenwel niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmeel*' door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Zijn job die hij heeft bij *NIKE* werpt hier geen ander licht op.

Wat betreft het betoog van verzoeker over de buitengerechtelijke executies en gedwongen verdwijningen onder het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot

verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elm*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoefde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige

overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst. Aangezien zoals hoger werd vastgesteld verzoeker in gebreke blijft zijn herkomst aan te tonen, alsook de plaatsen waar hij tot aan zijn vertrek in Afghanistan verbleven heeft, laat hij ook na deze concrete elementen aan te voeren.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen.

Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF